

TREI POEME

Soțului meu, Nicolae

Ție, cel ce citești aceste poeme ...

Încearcă să lași deoparte grijile zilei pentru a putea pași împreună în realitatea Visului numit Poezie, deschizând poarta inimii tale acestor versuri, scrise anume pentru tine. Ele s-au născut în inima mea atunci când le era dat să se desprindă din lumea formelor-gânduri și a se înveșmânta în lumea formelor-cuvinte, pentru a se prezenta, împlinindu-și destinul, la ceremonia întâlnirii cu tine, cititorule.

Simplitatea, care în esența ei înseamnă Adevărul, nu poate fi exprimată decât prin tăcere. Toate cuvintele lumii nu fac altceva decât să încerce să descrie tăcerea. Cunoașterea de sine, idealul cel mai simplu și cel mai greu de atins, este scopul fiecărui om în parte și al lumii întregi, acestuia fiindu-i subjugate toate căutările noastre.

Uneori căutarea ia forma a ceea ce putem numi poezie. Poeții vin și pleacă, lăsând strădania lor în a dezvălui chipul nevăzut al Poeziei, care ne privește fără să ne judece de dincolo de vălul Iluziei.

Spune-mi

Nu ai crezut
că poți învinge doar atunci
când renunțând la orice armă,
vei lupta cu propria imagine
pentru eliberarea ta.

Nu te vei mai putea privi
în oglinzile care să te arate
slab sau trufaș,
neînfricat sau laș,
după dorință...

Ți s-a mai spus,
dar nu ai crezut...

În țara fără de oglinzi,
care îți va mai fi chipul,
te vei întreba atunci
încă o dată, și vei afla,
dacă vei lăsa răspunsul
să vină de la sine.

Ce vei avea de pierdut,
când căutarea va fi
singura realitate posibilă?

„Care este drumul?”,
se-ntreabă cel care merge,
fără să știe, pe singurul drum
pe care poate s-ajungă...

Unde să ajungă
dacă el este deja acolo,
chiar dacă nu poate încă să știe
că este câștigătorul?

Ce competiție este mai de temut
decât aceea în care tu
ești singurul concurent îndârjit?

Dar cum mai poți lupta
când adversarul poartă,
drept amuleță,
doar chipul tău?

„Alungă toate speranțele”, ți s-a spus,
pentru a putea să speri cu adevărat!

Dar, spune-mi, la ce mai este bună speranța
pentru cel care are deja totul?
Sau cunoașterea drumului de întoarcere,
pentru cel care a ajuns?...

Când totul se pierde

Ceasul nu s-a oprit dar orele
nu se mai văd marcate
pe cadranul Timpului
ce stă pe loc, în contemplare.

Perspectiva nu s-a pierdut
dar obiectele nu se mai văd
delimitate pe întinderea pură
a Spațiului – cel fără de nume.

Viața nu s-a sfârșit dar moartea
nu se mai vede la orizont
în așteptarea ființei ce se revoltează
cândva, undeva, în țara uitării...

Totul este la locul său ca altădată
deși totul nu mai înseamnă nimic
când se pierde în spațiul fără de timp,
în timpul fără de spațiu...

Clipa aceea

Câteva cuvinte, ți-ai spus,
doar câteva cuvinte, și ai creat
o întreagă istorie, al cărei prezent
este deja ieri, așa cum mâine
va fi doar trecutul aceluia
ce-l va lăsa în urmă, pierdut
pentru totdeauna...

Doar un cuvânt, îți spui,
doar un cuvânt, și te-apropii
în drumul tău de nebănuitul pas
spre necunoscut, fără să te sperii
de gândul acela care ești și nu ești
tu, de clipa aceea în care poți să fii
și ești.

Romanian – original: **Elena Liliana Popescu**

&

THREE POEMS

To my husband, Nicolae

To you, the reader of these poems...

Try to set aside your daily worries and step with me into this Dream reality we call Poetry. Open wide the gate to your heart, for these lines were written especially for you: born within my heart, they were meant to arise from the world of thought-forms and be clad into word-forms, so that they would appear – with destiny fulfilled – to the ceremony of meeting you, my reader.

Simplicity, which is Truth in essence, can only be expressed through silence: all the words in the world do nothing but attempt to describe this. But it is self-knowledge – the simplest and hardest ideal to accomplish – that is each person's goal and that of the world entire, and to it alone we subordinate our quest.

At times, this quest takes the form of poetry. Poets come and go, but they leave behind their quest to reveal Poetry's unseen face. For this face looks on us without judgment from beyond the veil of Illusion.

Tell me

You never believed
you could win by
giving up weapons,
and would find your freedom
only by fighting your own image.

You will no longer look at yourself
in mirrors that show you
weak or arrogant,
brave or coward,
when you wish it...

You heard that before
but never believed it...

What can your image be
in a mirror-less country?
You will ask yourself,
again, and will find out
only if you let the answer
come by itself.

What can you lose
when the only possible reality
is your quest?

Which way to go—
the traveler asks,
unaware it is the only road
to follow...

And where to go
if he is already there—
even if he doesn't know yet
who will win...

What competition is more feared
than when you are
the only stubborn player?

But how can you keep fighting
when your opponent wears only
your image

as his lucky charm?

“Abandon all hope” you were told—
so you really can hope!

But tell me, what good is hope
for one who has everything,
or knows the way back
when he has already arrived?

When everything is lost

The clock did not stop
but hours no longer show
on Time’s dial,
which has come to a standstill, contemplating.

Perspective still works,
but objects are no longer clear
against the pure expanse
of unnamed Space.

Life has not ended but death
no longer looms at the horizon
waiting for someone to rise up
sometime, somewhere, in the land of oblivion...

Everything is as it used to be
though nothing has meaning
when lost in a timeless space,
in a spaceless time...

That instant

A few words, you told yourself,
just a few—and created
a story whose present
is yesterday by now, just as tomorrow
will be past for another story
left behind,
lost forever...

One word, you told yourself,
just one— and you are on your way

the unknown,
that unexpected step, free
to think of who you are and are not,
of that instant in which you can become
and be you.

English version: **Adrian G. Sahlean**
(From Romanian)

&

TROIS POÈMES

À mon époux, Nicolae

À toi qui lis ces poèmes...

Tente de laisser de côté les soucis quotidiens afin que nous puissions entrer ensemble dans la réalité du Rêve appelé Poésie, en ouvrant la porte de ton cœur à ces vers, écrits spécialement pour toi. Ils sont nés dans mon cœur quand il leur était donné de se détacher du monde des formes-pensées et de prendre l'habit du monde des formes-mots, pour se présenter, en accomplissant leur destin, à la cérémonie de la rencontre avec toi, lecteur.

La simplicité qui, dans son essence, représente la Vérité, ne peut être exprimée que par le silence. Tous les mots du monde ne font que tenter de décrire le silence. La connaissance de soi, l'idéal le plus simple et le plus difficile à atteindre, est l'objectif de chaque homme en particulier et du monde entier, toutes nos quêtes dépendant de ce dernier.

Parfois, la quête prend la forme de ce que nous pouvons appeler poésie. Les poètes vont et viennent, laissant leur peine dans le dévoilement de la face cachée de la Poésie, qui nous regarde sans nous juger par-delà le voile de l'Illusion.

Dis-moi

Tu n'as cru
que tu pourrais vaincre seulement au moment
où, renonçant à n'importe quelle arme,
tu lutterais avec ta propre image
pour te libérer.

Tu ne pourras plus te regarder
dans les miroirs qui te montrent
timide ou orgueilleux
courageux ou lâche
selon les souhaits...

Il te l'a dit encore
mais tu ne l'as pas cru...

Dans le pays sans miroir,
qui sera encore ton image
tu t'interrogeras alors
encore une fois, et tu apprendras
si tu laisses la réponse
venir de soi.

Qu'auras-tu perdu
quand la recherche sera
la seule réalité possible ?

Quel est le chemin,
se demande celui qui marche,
sans connaître le seul chemin
qu'il peut emprunter... ?

Où arriver
s'il est déjà là,
même s'il ne peut encore savoir
qui est le gagnant?

Quelle compétition est plus redoutée
que celle dans laquelle tu
es le seul concurrent acharné ?

Mais comment peux-tu encore lutter
quand l'adversaire porte
comme amulette,
uniquement ton image ?

« Eloigne tous les espoirs » t'a-t-il dit,
pour pouvoir espérer vraiment !

Mais dis-moi quelle est la meilleure espérance
pour celui qui a déjà tout
Ou la connaissance du chemin de retour
pour celui qui est arrivé ?...

Quand tout se perd

La montre ne s'est pas arrêtée mais les heures
n'apparaissent plus marquées

sur le cadran du Temps
qui reste figé, en contemplation.

La perspective ne s'est pas perdue
mais les objets n'apparaissent plus
délimités sur l'étendue pure
de l'Espace – sans nom.

La vie n'a pas pris fin mais la mort
n'apparaît plus à l'horizon
dans l'attente de l'existence qui se révoltait
autrefois, en quelque lieu, dans le pays de l'oubli...

Tout est à sa place comme jadis
bien que tout ne signifie plus rien
quand il se perd dans l'espace sans temps,
dans le temps sans espace...

C e t   i n s t a n t

Quelques mots, tu t'es dit,
juste quelques mots et tu as créé
une histoire dont le présent
est déjà hier, comme demain
sera certainement le passé de celui
qu'il laissera en chemin, perdu
à jamais...

Juste un mot, tu te dis
juste un mot et tu t'approches
sur ton chemin d'un pas insoupçonné
vers l'inconnu, sans t'effrayer
par cette pensée que tu es et que tu n'es pas
par cet instant dans lequel tu peux être
et tu es.

Version Française: Estelle Variot et Paul Julien
French version: **Estelle Variot & Paul Julien**
(From Romanian)

&

TRES POEMAS

A mi marido, Nicolae

A ti, que estás leyendo estos poemas...

Trata de dejar de lado las preocupaciones del día para poder entrar juntos en la realidad del Sueño llamado Poesía, abriendo la puerta de tu corazón a estos versos escritos especialmente para ti. Nacieron en mi corazón cuando les tocó desprenderse del mundo de las formas-pensamientos y revestirse en el mundo de las formas-palabras, para presentarse, cuando hayan cumplido su destino, a la ceremonia del encuentro contigo, lector.

La simplicidad que en su esencia significa la Verdad no puede expresarse más que por el silencio. Todas las palabras del mundo lo único que hacen es intentar describir el silencio. El conocimiento de sí mismo, el ideal más simple y el más difícil de alcanzar es la finalidad de cada hombre por separado y la del mundo entero y a ella se subsume toda nuestra búsqueda. Algunas veces la búsqueda cobra la forma de lo que podemos llamar poesía.

Los poetas vienen y se van, dejando su empeño por descubrir el rostro invisible de la Poesía, la cual nos mira sin juzgarnos desde el otro lado del velo de la Ilusión.

Dime

No creíste
que podrías vencer
cuando, renunciando a las armas,
lucharas contra tu propia imagen
por tu liberación.

Nunca podrás mirarte
a los espejos que te muestran
débil o altivo,
impávido o cobarde,
según tus deseos...

Te lo dijeron
pero no lo creíste...

En el país sin espejos,
«¿cuál será tu rostro?»,
te preguntarás entonces
una vez más, y lo sabrás
si quieres dejar que la respuesta
llegue por sí sola...

¿Qué tienes que perder

si la búsqueda es
la única realidad posible?

¿Cuál es el camino?
se pregunta el que marcha
sin saberlo por el único camino
por donde puede llegar.

¿Llegar adónde?
si él ya está allí
aunque no pueda saber aún
que ha ganado.

¿Hay alguna competición más temible
que aquella en que tú
eres el único y obstinado participante?

¿Pero cómo se puede luchar
cuando el adversario lleva
como amuleto
solo tu rostro?

«Pierde toda esperanza», te dijeron
para que pudieses esperar de verdad.

Pero, dime, ¿de qué le sirve la esperanza
al que lo tiene ya todo?
¿O saber el camino de vuelta
al que ya ha llegado?

C u a n d o   t o d o   s e   p i e r d e

El reloj no se ha parado pero
no se le ve marcar las horas
en la esfera del tiempo
que está detenido, en contemplación.

La perspectiva no se ha perdido
pero los objetos ya no se ven
delimitados en la extensión pura
del espacio, el que no tiene nombre.

La vida no ha acabado pero la muerte
ya no se ve en el horizonte

esperando al ser que se rebeló
un día, en alguna parte, en el país del olvido.

Todo está en su sitio como antes
aunque todo ya no significa nada
cuando se pierde en el espacio sin tiempo,
en el tiempo sin espacio.

Aquel momento

Unas palabras, te dijiste,
solo unas palabras, y creaste
una historia entera cuyo presente
ya es ayer, igual que mañana
será solo el pasado de quien
lo dejará atrás, perdido
para siempre.

Solo una palabra, te dices,
Solo una palabra, y te acercas
en tu caminar al umbral insospechado
de lo desconocido, sin que te asuste
el pensar que eres y no eres tú,
al momento en que puedes ser
y eres.

Versión español: Joaquín Garrigós
Spanish version: **Joaquín Garrigós**
(From Romanian)

&

TRIA CARMINA

Meo sponso, Nicolae

Tibi, qui haec carmina legis...

Negotia diurna curare desine, ut realitatem Somnii quod *poesin* nominamus ambo ingredi possimus, ianuam aperiens tui cordis his versibus tibi praesertim scriptis. Tum in meo corde nati sunt, cum eis sors ab orbe formarum-meditationum egrediendi atque formas-verba vestiendi attigit; ita ut, fatis peractis, ritum tui conveniendi, care lector, adire valerent.

Simplicitas, quae sua in essentia Veritatem significat, solummodo per silentium exprimi vult. Omnia huius mundi verba unam rem persequuntur: silentium describere temptant. *Nosce teipsum*, ecce

finis ultimus et difficillimus attactu; hoc est, felicitas omnis hominis individui necnon totius mundi; ad eam omnis inquisitio nostra tendit. Saepe inquisitio ista illud, quod *poesin* nominare possimus, fit.

Poetae abire et redire possunt, studium vultus invisibilis Poeseos visendae relinquentes. Sed Poesis non iudicat, sed nos ab altera parte Illusionis veli contemplatur.

Dic mihi

Non credidisti
te vincere posse,
cum, armis renuntians,
contra ipsam imaginem tuam
pugnasti, ob libertatem tuam.

Numquam te contemplari poteris
in speculis quae te debilem
aut superbum te exhibant,
impavidum sive paventem,
secundum desideria tua...

Ecce quae tibi omnes dixerunt,
sed non credidisti.

In natione sine speculis,
“Quis erit vultus tuus?”
est id quod a te denuo novisse
petes; et certe scies,
si iubes responsionem
sua sponte advenire...

Quid est id quod perdere times,
si unum possibile
non est nisi quaerere?

“Quae via est?” Ecce quaestio
quam quaerit ille qui viam agit,
qui unam viam finem attingentem
ingressus est nesciens.

Quem locum attingere,
si is iam ibi est,
etsi victoriam suam
nondum bene scit?

Quod certamen terribilius est
quam id in quo tu unus

es proelior, obstinatus obdurans?

Quo pacto proeliari vales,
cum tui aemulus secumfert,
ad modum amuleti,
nihil nisi vultum tuum?

“Spem longam reseces” tibi
dictum est, ut spem veram haberes.

Sed –dic mihi– quantum boni est
in spe illius cui iam omnia sunt?
Seu in noscenda via reditus,
illi viro qui iam metam tetigit?

Cum omnia perdita sunt

Non stetit horologion
sed iam horas non signat
in sphaera temporis curva,
quod restitit contemplans.

Angulus oculi etiam manet
sed res iam non videntur
delineatae in liquida ista
extensione vacui innominati.

Vita non finita est sed mors
iam non videtur in orbis
terminis, manens illum virum
qui aliquando rebellavit,
quadam in parte in terra
oblivionis.

Omnia in loco sunt,
ut antea solebant, etsi totum
non idem est nihilo,
cum totum amittitur in vacuo
sine tempore, in tempore sine vacuo.

Id punctum temporis

Quaedam verba –ad teipsum dixisti–
quaedam solummodo verba. Et integram

fabulam tibi creasti, cuius praesens hesternum
iam est; ita cras erit solummodo praeteritum
eius qui praeteritum praeterivit, usque
in aeternum perditum.

Unum verbum –ad teipsum dixisti–
unum verbum et ambulando ad limen
properas ineffabile ignoti mundi;
et non timuis te esse et non esse
considerare, in puncto temporis
in quo esse potes; et vere es.

Carmen latine reddidit Radulfus Lavalle
Latin version: **Raúl Lavalle**
(From Spanish)

&

TRÊS POEMAS

Ao meu esposo Nicolae

Para ti, que lêes estes poemas...

Procura deixar de lado as preocupações do dia para entrarmos juntos na realidade do Sonho chamado Poesia, abrindo a porta do teu coração a estes versos. Eles nasceram do meu coração quando lhe foi dado desprender-se do mundo das formas-pensamentos e vestir-se com o mundo das formas-palavras, para se apresentarem, cumprindo o seu destino, à cerimônia do encontro contigo.

A simplicidade, que em sua essência significa a Verdade, não pode se exprimir senão pelo silêncio. Todas as palavras do mundo não fazem outra coisa do que tentar descrever o silêncio. O conhecimento de si mesmo, o ideal mais simples e mais difícil de ser atingido é o escopo de cada indivíduo e do mundo inteiro, a ele estando subordinadas todas as nossas buscas.

Às vezes a busca toma a forma daquilo que podemos chamar poesia. Os poetas vêm e se vão, deixando todo o seu esforço em desvelar o rosto invisível da Poesia, que nos contempla, sem nos julgar, além do véu da Ilusão.

Diz-me

Não acreditaste
que poderias vencer
quando, renunciando a qualquer arma
lutaste contra tua própria imagem
pela tua libertação.

Nunca poderás te olhar

nos espelhos que te mostram
abatido ou orgulhoso
destemido ou covarde
segundo os teus desejos...

Isso te disseram
mas não acreditaste...

No país sem espelhos
“qual será o teu rosto?”
te perguntarás então
ainda uma vez, e saberás
se deixares que a resposta
chegue por si só...

Que tens a perder,
quando a busca é
a única realidade possível?

Qual é o caminho?
pergunta-se o que marcha
sem saber, pelo único caminho
pelo qual pode chegar...

Aonde chegar,
se le já está ali
mesmo se não pode ainda saber
que é o vencedor?

Que competição é mais temida
do que aquela em que tu
és o único concorrente obstinado?

Mas como podes lutar
quando o adversário leva
como amuleto
apenas o teu rosto?

“Perde todas as esperanças”, te disseram,
para que pudesses esperar de verdade!

Mas, diz-me, de que serve a esperança
para quem já tem tudo?
Ou o conhecimento do caminho de volta
para quem já chegou?...

Quando tudo se perde

O relógio não parou, apenas as horas
não se veem mais marcadas
no quadrante do tempo
que se queda em contemplação.

A perspectiva não se perdeu
mas os objetos que não se veem
delimitados na extensão pura
do espaço – o sem nome.

A vida não se extinguiu, mas a morte
não se vê mais no horizonte
à espera do ser que se revolta
em algum momento, algures, no país do olvido...

Tudo está em seu lugar como outrora
apesar de tudo não significar mais nada
quando se perde no espaço sem tempo,
no tempo sem espaço...

Aquele Momento

Algumas palavras, te disseste,
apenas algumas palavras, e criaste
uma história inteira, cujo presente
já é ontem, assim como o amanhã
será apenas o passado daquele
que o deixará para trás, perdido
para sempre...

Apenas uma palavra, te dizes,
apenas uma palavra, e te aproximas
em teu caminho do imponderável passo
para o desconhecido, sem te espantares
com aquele pensamento em que és e não és
tu, com aquele instante em que podes ser
e és.

Versão portuguesa: Luciano Maia
Portuguese version: **Luciano Maia**
(From Romanian)